

Sygn. akt I CSK 623/20

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa M. D.
przeciwko T. Sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 marca 2020 r., sygn. akt VII AGa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 marca 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 27 lutego 2019 r. oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wniosła 7 sierpnia 2020 r. pozwana reprezentowana przez radcę prawnego. Z uwagi na fakt, że do skargi kasacyjnej nie załączono pełnomocnictwa, a pełnomocnictwo poprzednio udzielone podpisującemu skargę radcy prawnemu nie upoważniało do występowania przed Sądem Najwyższym (k. 431), Sąd Apelacyjny wezwał pełnomocnika do uzupełnienia braków formalnych skargi przez przedłożenie pełnomocnictwa obejmującego umocowanie do działania przed Sądem Najwyższym. W odpowiedzi pełnomocnik przedłożył datowane na 1 września 2020 r. pełnomocnictwo do reprezentowania pozwanej przed Sądem Najwyższym. W treści pełnomocnictwa zastrzeżono, że mocodawca potwierdza dotychczas dokonane przez pełnomocnika czynności procesowe w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z przedstawionych powyżej okoliczności wynika, że w dniu wniesienia skargi kasacyjnej, jak również w dniu, w którym upływał termin do jej wniesienia, tj. 8 sierpnia 2020 r., pełnomocnik pozwanej nie był umocowany do wniesienia skargi, a odpowiednie umocowanie zostało udzielone dopiero 1 września 2020 r. Oznacza to, że skarga kasacyjna podlega odrzuceniu jako sporządzona przez osobę nieuprawnioną (por. postanowienia SN: z 27 listopada 2009 r., II CSK 399/09; z 16 kwietnia 2014 r., II CSK 587/13; z 28 sierpnia 2019 r., III CSK 61/19).

Zawarte w treści pełnomocnictwa zastrzeżenie o potwierdzeniu dotychczas dokonanych przez pełnomocnika czynności procesowych nie mogło konwalidować wniesienia skargi kasacyjnej w imieniu pozwanej mimo braku należytego umocowania w terminie otwartym do wniesienia skargi. Następcze potwierdzenie czynności procesowych przez stronę jest niedopuszczalne przy czynnościach procesowych, dla których obowiązuje przymus adwokacko-radcowski (zob. uzasadnienie uchw. siedmiu sędziów SN z 23 stycznia 2009 r., III CZP 118/08,

OSNC 2009, nr 6, poz. 76). Z uwagi na to, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, które dotyczy również czynności procesowych podejmowanych przed sądem niższej instancji (art. 87¹ § 1 k.p.c.), potwierdzenie czynności procesowej polegającej na wniesieniu do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego skargi kasacyjnej nie może zostać uznane za skuteczne.

Dodać należy również, że zgodnie z art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o czynsz najmu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się szerokie rozumienie kategorii spraw o czynsz najmu, wśród których wymienia się nie tylko sprawy o zapłatę czynszu najmu, ale i sprawy o ustalenie stosunku prawnego lub prawa, sprawy o ukształtowanie, jeżeli przedmiotem ustalenia bądź ukształtowania dokonywanego orzeczeniem sądu ma być czynsz najmu, sprawy o odsetki za opóźnienie świadczenia czynszu najmu, sprawy o zwrot nadpłaconego czynszu, jak również sprawy, w których kwestionuje się istnienie zobowiązania czynszowego (zob. postanowienia SN: z 17 kwietnia 1998 r., II CKN 587/97; z 12 maja 1998 r., III CZ 65/98; z 2 grudnia 2014 r., V CSK 286/14; z 9 grudnia 2015 r., II CSK 14/15).

Spośród dwóch ze skumulowanych i uwzględnionych w niniejszej sprawie roszczeń powoda, zasądzona od pozwanego, a składająca się na sumę wartości przedmiotu zaskarżenia kwota 7.922 zł wynikała z żądania obejmującego swoim przedmiotem czynsz najmu (a ściślej jego obniżenie), co do którego wniesienie skargi kasacyjnej było niedopuszczalne.

W tej sytuacji jedynie na marginesie Sąd Najwyższy zauważa, że złożone w niniejszej sprawie pełnomocnictwa dla pełnomocnika pozwanej zawierały zastrzeżenie, zgodnie z którym wygasają one „automatycznie w momencie ustania stosunku pracy pełnomocnika ze Spółką”. Należy w związku z tym podnieść, że taki sposób ukształtowania pełnomocnictwa oznacza w istocie opatrzenie go terminem końcowym. Zakończenie każdego stosunku pracy (i stosunków podobnych) jest bowiem zdarzeniem przyszłym i pewnym, choć data nadejścia tak oznaczonego terminu zwykle pozostaje nieznana. W takich sytuacjach nie znajduje zastosowania art. 94 § 1 *in principio* k.p.c., a zastrzeżenie,

że pełnomocnictwo procesowe wygasa w określonym terminie, rodzi konieczność badania przez sąd, czy umocowanie do działania w sprawie istnieje w czasie dokonywania przez pełnomocnika poszczególnych czynności procesowych (zob. m.in. post. SN z 19 lutego 2021 r., II CSK 211/20).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.